

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Lásku k divadlu jsem v sobě objevil už jako malý, říká Vojtěch Pačák

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 23.09.2025 16:52:48, Datum importu: 23.09.2025 17:13:50, Zdroj: magazineta.cz, Autor: Robert Rohál, Periodicita: Denně, Provozovatel: POPULUS, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,06, OTS: 5 617, Měsíční návštěvnost: 3 411, RU/den: 5 617, RU/měsíc: 74 572

Má talent, šarm a kuráž a nepochybně má rád výzvy. To je charakteristika Vojtěcha Pačáka, který slaví úspěchy především na jevišti Moravského divadla Olomouc.

V operních a muzikálových inscenacích umí hodně překvapit, o čemž svědčí i to, že se pro roli Jerryho/Dafné v muzikálu Sugar (Někdo to rád horké) naučil stepovat a brilantně chodit na dvanácticentimetrových podpatcích. Navíc jde o postavu komickou a náročnou i co zpívání týče. Ale náročných rolí má ve svém olomouckém repertoáru povícero, o čemž vypráví i v následujícím rozhovoru.

Kdybyste měl zhodnotit váš dosavadní profesní život, tak co bylo pro vás důležité a podstatné, že jste tím, čím jste? Asi to bylo štěstí na lidi, kteří mě motivovali, podporovali a věřili ve mně. Ale hlavně to chce práci na sobě samém. Pravidelně se vzdělávat, být otevřený novým věcem a příležitostem.

Kdy jste nabyl přesvědčení, že budete zpěvákem, pěvcem, umělcem? A dařilo se jít tou cestou, jakou jste si předsevzal? To znamená dostat se na konzervatoř, pak do angažmá a plnit si sny...

Lásku k divadlu jsem v sobě objevil jako malý, snad už ve školce. Velkou roli v tom sehrála moje babička – díky ní jsem viděl snad všechna dětská představení, která se v Ostravě hrála. A právě tehdy jsem si řekl: „To je ono, tohle chci dělat.“ Měl jsem velké štěstí, že mě rodiče a prarodiče ve všem od začátku podporovali. Přihlásili mě na ZUŠ, kde jsem chodil na zpěv k paní Miroslavě Vavrušové a na hodiny herectví k Haně Primusové a Jiřímu Neduhovi. Pak přišla další velká příležitost – udělal jsem konkurz do dětského operního sboru **Národního divadla moravskoslezského**. Tam jsem se učil od „starých bardů“, jak to v divadle chodí – pravá škola divadelního života! Byla to pro mě ohromně cenná zkušenost. A tehdy jsem věděl, že je konzervatoř jasná volba.

Co vám dala Janáčkova konzervatoř v Ostravě?

Ostravská konzervatoř měla podle mě jedno velké plus – učili tam a dodnes učí lidé, kteří nebyli jen učitelé, ale opravdoví umělci a často se sami podíleli na tvorbě divadelní historie. Když si vzpomenu například na Jiřího Čecha, Jaroslava Kosece nebo Evu Dřizgovou, vybaví se mi silné osobnosti, které nás dokázaly inspirovat nejen tím, co říkaly, ale hlavně tím, kým byly a jsou.

Musím říct, že na některé hodiny dodnes vzpomínám s úsměvem – dokázal jsem celé vyučování poslouchat historky z divadel, zkoušek nebo zájezdů. Já sám jsem nikdy nebyl úplně studijní typ – zajímaly mě hlavně praktické umělecké předměty. V ostatních jsem procházel, jak se říká, s odřenýma ušima, ale i přesto mi konzervatoř dala skvělý základ, na kterém jsem pak mohl dál stavět.

V Moravské divadle Olomouc působíte deset let a jak se tak dívám, tak je vaším takřka denním chlebem opera, opereta i muzikál, což je dost velký záběr. Navíc jsem si všiml, že máte i herecký dar a smysl pro komiku...

Ano, v letošním roce oslavím desátý rok v tomto krásném divadle. Je neuvěřitelné, jak ten čas utíká, mám pocit jako by to bylo včera. Prožil jsem v Olomouci velkou část svého života a rozhodně bych neměnil. Je pravda, že se cítím dobře ve všech kusech, ať už jde o operu, operetu nebo muzikál. Jsem rád, že jsem potkal v divadle lidi, kteří svou práci dělali srdcem a s láskou k divadlu. Díky nim se dnes snažím i já dělat divadlo srdcem, s láskou a hlavně s otevřenou myslí. Moc vám děkuji za krásná slova...

Vyjmenujte pět rolí či titulů, které vám sedly a které jste měl či máte mimořádně rád?

Když se ohlédnu za svými dosavadními rolemi, každá z nich pro mě znamenala něco výjimečného. Jednou z mých nejoblíbenějších a vysněných rolí je Jerry/Dafné v muzikálu Sugar (Někdo to rád horké). Tato role pro mě byla výzvou i proto, že je to má první velká komická role, doposud jsem hrál spíše milovníky. Jerry je pro mě srdeční záležitost. Muž, který se kvůli okolnostem převleče za ženu – a právě tahle proměna je plná humoru, nadsázky, ale i jemných detailů,

kteřé vyžadují velkou hereckou přesnost. Baví mě, jak je role pestrá – komická, citlivá, a vždycky plná života. Také příprava na tuto roli byla velkým dobrodružstvím. Musel jsem se naučit nejenom stepovat, ale taky chodit na dvanácti centimetrových podpatcích, tímto děkuji své přítelkyni za cenné lekce. Velmi náročné bylo také nalézt různé polohy hlasu i mimo pěveckou část (Jerry vs. Dafné). A jak říkají s humorem mí kolegové – objevil si v sobě vnitřní ženu!

A další oblíbená muzikálová role?

Tou je postava Pešek Hlavně z Noci na Karlštejně. V tomto představení jsem začínal jako zbrojnoš poté přišla rolička panoše, který má svůj legendární vstup: „Já se nebojím, já jsem chytil tchoř!“ – a právě po těchto roličkách přišel Pešek...a pokud to takhle půjde dál už mi chybí jen Král Cyperský a Karel IV. – uvidíme (smích).

Kromě muzikálových rolí mám jednu velmi oblíbenou operní roli – postavu čerta Marbuela v opeře Čert a Káča. Tahle role pro mě byla opravdu velkou výzvou, a to nejen po herecké, ale především po pěvecké stránce. Marbuel není jen klasický čert – je to dramatická, komplexní postava, kterou je třeba nejen věrohodně ztvárnit, ale zároveň zvládnout i náročné pěvecké party, které vyžadují techniku, výraz i hlasovou kondici. Jak se mezi pěvci říká, o zlatou hlasivku. Jsem rád, že se s Marbuelem setkávám již druhým rokem a musím přiznat, že pokaždé v této roli najdu něco nového. A právě i proto si roli neskutečně užívám a zároveň k ní chovám hluboký respekt.

A jako každý divadelní umělec mám i já vysněné role, které mi ještě chybí do sbírky. Namátkou role Javerta v muzikálu Bídníci a Kabaretiéra v muzikálu Cabaret.

Tak to jsou krásné a náročné role Jaká operní či muzikálová tvorba je vám blízká?

Co se muzikálu týká nemám úplně vyhraněný styl, líbí se mi jak moderní, tak starší tvorba. Jdu hlavně po příběhu a obsahu. A pokud jsou v muzikálu skvělé a chytlavé písně je to veliký bonus. V operách dávám přednost italským a českým autorům.

Všiml jsem si – a nelze to přehlédnout, že si jeviště užíváte. Trémou netrpíte?

Je pravda, že na jevišti se cítím ve svém živlu. Ale abych pravdu řekl, jsem typický trémista. Před každým představením cítím silnou nervozitu – někdy větší, někdy menší, ale je tam pokaždé. Důležité však je, že se jí nenechám ovládnout na jevišti a s prvním výstupem nervozita mizí. Myslím, že zdravá tréma k našemu povolání prostě patří a může nás povzbudit k lepšímu výkonu.

Navíc jste hodně akční, řekl bych kreativní. Hostujete na jiných scénách, moderujete, máte zkušenosti s režii a nyní jste tajemníkem souboru opery a operety. Dá se to zvládnout...?

Někdy je to opravdu náročné všechno skloubit, abych se z toho nezbláznil, a hlavně nedělat věci jen tak napůl. Ale člověk to dělá s láskou a taky tím získává nenahraditelné zkušenosti a rozšiřuje si obzory. A dokud jsem ještě mladý a hlava a tělo zvládá – tak toho musím využít!

Sledujete novinové recenze či žhavé novinky z operního či muzikálového světa?

Ano, recenze si vždy rád přečtu, zvláště pokud se týkají představení, ve kterém účinkuji mí přátelé nebo moje malíčkost. Zajímá mě, jak naše práce působí u diváků – jak ji vnímají diváci, ale i odborná veřejnost. Recenze jsou většinou subjektivní, ale snažím se v nich najít zajímavý postřeh nebo zpětnou vazbu, která nás posune dál. Ale poslední dobou mám pocit, že většina recenzentů je hodně konzervativních. Odsuzují cokoliv, co není stará divadelní klasika. Často přichází do divadla se zavřenou myslí a s předsudky. Novinky ze světa muzikálu a opery sleduji spíš příležitostně, podle toho, co mě zrovna zaujme – když se objeví nový titul, zajímavé obsazení nebo výrazná inscenace, rád si počtu.

Robert Rohál

Foto: archiv Moravské divadlo Olomouc

Fotogalerie

